

ΕΣΤΙΑ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

Βραβευθὲν ὑπὸ τοῦ ἐν Παρισίοις Συλλόγου πρὸς ἐνίσχυσιν τῶν ἑλλ. σπουδῶν,
ἀξιοθὲν ἀργυροῦ μεταλλίου ἐν τῇ ἐκθέσει τῆς Δ'. Ὀλυμπιάδος,
καὶ χαλκοῦ ἐν τῇ παγκοσμίῳ Ἐκθέσει τοῦ 1889.

ΤΟΜΟΣ ΕΙΚΟΣΤΟΣ ΟΓΔΟΥΣ

1889

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΕΥΛΟΓΙΟΥ ΚΟΥΡΙΑ
ΚΑΤΑΡΤΙΣΤΟΥ
ΑΥΤΟΥ ΑΡΙΘ.

ΙΟΥΛΙΟΣ - ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ

ΤΙΜΑΤΑΙ ΔΡΑΧΜΑΣ 6. - ΔΕΔΕΜΕΝΟΣ ΔΡΑΧΜΑΣ 8.

ΑΘΗΝΗΣ

ΕΚΔΟΤΑΙ

Ν. Γ. ΠΟΛΙΤΗΣ ΚΑΙ Γ. ΔΡΟΣΙΝΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΣΤΙΑΣ ΕΝ Τῃ ΟΔῳ ΠΑΡΟΡΘΑΓΩΓΕΙΟΥ ΑΡΙΘ. 12 ΠΑΡΑ ΤΗΝ ΟΔΟΝ ΣΤΑΔΙΟΥ

ΕΣΤΙΑ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΤΟΜΟΣ ΚΗ΄.

Συντάκτης έκδοσις: Έν Ελλάδι φρ. 12, εν τη Αλιόδοκω φρ. 20. — Αι συνδρομαί έρχονται
έως 1 Ιανουαρίο έκασ. έτους και είναι έτήσια. — Γραφετόν Διευθ. Έδ. Παρθενωγείου 12.

31 Δεκεμβρίου 1889.

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΗ ΣΚΗΝΗ

[Έκ τού ήμερολογίου ήπαλλήλου]

Τι άτυχία! Δέν μάς έδωκαν δώρα εις τό τέλος τού έτους! Καί όμως τά ελογάριαζα, και πριν τά λάβω προσδιώριζα τήν χρήσιν τών 400 φράγκων, τά όποια συνήθως μάς χορηγούν: έν πρώτοις 150 φράγκα άπέναντι τού λογαριασμού τού ράπτου όστις μέ έχει εις τά στενά, έπειτα 200 φράγκα εις τήν γυναίκα μου διά να αγοράση έν κόσμημα τής έπιθυμίας της: τέλος 50 φράγκα εις τήν παραμάναν, διά να αυξήσω τόν ζήλον τής άπλήστου αύτης χωρικής. Ένόμιζα ότι τά είχα βέβαια, και έκαμα τήν άνησίαν να αναγγείλω προώρως τήν καλήν είδησιν εις τό σπίτι. Η 31 Δεκεμβρίου έρχεται, και δώρα τίποτε! Καί όμως ύπήρχον χρήματα, ή πίστωσις δέν έξηνητλήθη, τό ήξέυρω πολύ καλά: άλλ' ή γενικός μας γραμματεύς, άνδρωπος έγκριστής και φιλόδοξος, έπροτίμησε να άφήση άθικτα τά χρήματα, διά να άρέστη τάχα εις τόν ύπουργόν ή όποιος θέλει και καλά να κάμη οικονομίας. Έάν αι κλασικαί άναμνήσεις δέν μέ άπατούν, ύπάρχει λατινικός στίχος ή όποιος λέγει ότι «οί ύπήκοοι πάσχουν από τας άνοησίας τών βασιλέων των». Καί έγω άποκτώ τώρα τήν θλιβεράν πείραν τού στίχου: ή προύπολογισμός μου πάσχει από τά μέσα τά όποια έφευρίσκουν διά να φέρουν τό ίσοζύγιον εις τόν προύπολογισμόν τού Κράτους. Τά εισοδήματά μου έλαττούνται, τά έξοδά μου αυξάνουν και παίρνω κατήφορον... παίρνω κατήφορον... Έάν είχα τουλάχιστον τήν ήσυχίαν εις τό σπίτι μου... Άλλά όχι: αι τρικυμιαί έγειναν εκεί διαρκείς, δέν ύπάρχει σχεδόν ουτε μία ήμέρα γαλήνης.

Όταν ήναγκάσθην να είπω εις τήν γυναίκα μου ότι ή ύπουργική γλισχρότης μέ έκαμε να αναβάλω τήν πραγματοποίησιν τών ύποσχέσεών μου, αύτή ύψωσε τούς ώμους και μ' εκύτταξε με τρόπον ειρωνικόν. Αυτό τό περιφρονητικόν βλέμμα συνωδευμένον από μειδίαμα άκόμη περιφρονητικώτερον έφαινότο πώς έλεγε: «Τό έπερι-

μενα όλα πρέπει να τά περιμένω πλέον από ένδρα καθός είσεναι!» Ός προς τήν παραμάναν, αύτή άντι να μιμηθῆ τήν σιωπήν τής κυρίας της έξεράγη εις ύποκριτικούς θρήνους. Είπεν ότι λυπείται και διά τήν κυρίαν, και διά τόν έαυτόν της, και έπειδή τής άπηύθυνα παρατηρήσεις τινάς, έγεινεν άπότομος, εις τρόπον ώστε ενόμισα ίδιον τής άξιοπρεπείας μου να λάβω τήν θέσιν μου. Τής έκαμα τόν λογαριασμόν τών μισθών της και άμέσως τήν απέπεμψα.

Η συζυγός μου είσιώπα πάντοτε... Έξηκολούθει να ύψώνη τούς ώμους, και έφαινότο ότι εύχαριστείτο διά τας αυθάδεις εκφράσεις, με τας όποιας μέ έφιλοδώρει ή χωρική εκείνη. Έπί τέλους τής έψιθύρισε λέξεις τινάς, από τας όποιας μου έφάνη ότι τής παρήγγελλε να υπάγη εις τής πενθεράς μου με τό μικρόν. Τρόντι, άφού μου έρριψε μίαν τελευταίαν προσβολήν, ή παραμάναν άνεχώρησε με τό παιδί. Η γυναίκα μου και έγω έμείναμεν μόνοι, και έπροσπάθησα να τής ημιλήσω λογικά. Τότε έξεράγη ή θυελλος. Με άπεκάλεσεν άνθρωπον άνάξιον έμπιστοσύνης, άνίκανον και άσπλαγγχνον: με κατηγόρησεν ότι τήν στερω τών άναγκαίων πραγμάτων... Τών άναγκαίων! δηλαδή τού κοσμήματος.

Μου είπεν ότι, επειδή άφίνω τό παιδί της να άποθάνη από πείναν, θα υπάγη εις τής μητέρας της...

Και έπειτα, χωρίς να ακούση τας παρατηρήσεις μου τας όρθας και μεμετροημένας, έβαλε τό έπανωφόρι της, έδωσε με έξαψιν τό καπέλλο της και άνεχώρησεν άνοιγοκλείουσα με θυμόν τας θύρας.

Αυτά συνέβαιναν εις τας δέκα τό βράδυ. Άν και ήσθαινόμην ότι είχα δικαίον, άνησύχησα κάπως, κατέβηκα επήρα άμυζαν και τήν ήκολούθησα εις τής πενθεράς μου. Καθ' ήδόν, άνεθεμάτιζα τήν ώραν όπου μου ήλθεν ή ιδέα να ύπανδρευθώ. Καθ' όσον άνέτρεχόν εις τας άναμνήσεις μου, οι χρόνοι τής άγαμίας μου έφαινότο ως χρυσούς αιών. Έσσηκονόμην τότε εις τας έννά, έπρογευματίζα και έπειτα επήγαίνα εις τό γραφετόν μου, όπου μεθοδικώς έξετέλουν μόνότονον άλλ' εύάρεστον έργασίαν. Η χρήση τών

ώρων μου ήτο κανονισμένη. Είς τας τέσσαρας και μισή επήγαινα να περιπατήσω εις την μουσικήν του Κερραμεικού κατά το θέρος, τον δι χειμώνα κάτω από τας στοάς των ανκτόρων.

Εγευματίζα μετά φίλων εις έν μικρόν ζενοδοχείον της ύδου Ιακώβου· έπερνούσαμεν την βραδυά μας παίζοντας δόμιον και έπειτα εις τας ένδεκα, απεικοιμώμενη εν ψυχική ειρήνη διά να άρχίσω πάλιν αύριον τά ίδια.

Μίαν ήμέραν με έσπρωξαν εις τον γάμον, και όχι τόσο από έρωτα όσον από φιλοδοξίαν έπήρα την κόρην ένός άρχαιου τμηματάρου του ύπουργείου. Και την έπαλα αντί της πρώτης μου ήσυχου ζωής, περνά ζωήν τώρα τρικυμιάδη και άτακτον, είμαι επάνω εις τό κατάστρωμα πλείου διαρκώς σαλευομένου από τά κύματα. Έχω γυναίκα θυμώδη, ή όποια με έξυπνά την νύκτα διά να με ψάλλη, έχω ένα παιδί κλαψά- ρικο, παραμάναν, θανειστάς... και την πενθεράν μου! Ω! την πενθεράν μου — είναι ή γυναίκα μου, γεροντοτέρα με τά ίδια μάτια, στακτερά και άγρια, με την ίδιαν όξείαν φωνήν, με την ίδιαν θυμώδη κρισιν ή,τι είναι μόνον χυοῦδι επάνω εις τά χείλη της γυναίκας μου, έγεινε μουστακι εις την μητέρα της. Η μητέρα έχει τον αυτόν χαρακτήρα με την κόρην, αλλά με έξοχάς πλέον όξείας και πλέον κοπτεράς ώραιον μέλλον με περιμένει!

Ένώ έσκαπτόμην όλα αυτά, ή άμαξιά έπροχώ- ρει. Τέλος έσταμάτησε και κατέβην. Δύο άμαξιαί έστάκοντο εμπρός εις την θύραν του πενθερού μου, άνέβην, πολύ άξιόπρεπής και πολύ ήσυχος κατά τό φαινόμενον, άλλ' ή καρδιά μου έπαλλε και εκτόπων οι κρόταφοί μου όταν έπιασα τον κωδωνισκον της θύρας.

Η ύπηρετρια ήλθε και μου ήνοιξε μουρμουρίζουσα, παραχαλισμένη βέβαια από αυτές τας άλληλοδιδάχτους τρεις επισκέψεις, και μου είπεν ότι τά πεθερικά μου ήσαν εις τό θέατρον.

— Άλλά, έπρόσθεσε, ήμπορείτε ν' άναβήτε ή κυρία και ή παραμάννα περιμένουν εις την σάλαν.

Με ώδήγησεν εις την αίθουσαν, όπου έγενό- μνη δικτός διά σιωπής πολύ ψυχροτέρας από την άτμοσφαιραν της βορεινής εκείνης αίθούσης· τό μικρόν μόνον έκκαθίζεν εις τας άγκάλας της παραμάννας. Η γυναίκα μου καθισμένη εις μίαν πολυθρόναν με σφραγισμένα τά χείλη δέν καταδέχθη ούτε να με κυτάξη. Ήρχισα να πη- γαινοέρχωμαι κατά μήκος, έπειτα κατά πλάτος, έχων την χείρα έντός του καρτωμένου επανω- φορίου μου. Τέλος δέν ήμπόρεσα να κρατηθώ και ώμίλησα πρώτος:

— Ήλθκ, είπα προς την γυναίκα μου, διά να ιδώ έως ποῦ θα φθάσουν αυτά τά άνοστα άστρικά!

Καμμία απάντησις. Μόνον τό μικρόν έφώ- ναζε πάντοτε, και ή παραμάννα δέν έφρόντιζε να τό βυζάξη. Έπανέλαβα πάλιν τον περιπα- τόν μου μετρών τά τιμ- τάκ του κρεμαστοῦ ώρολογίου· αυτό διήρκεσε μίαν θανάσιμον ώραν. Τέλος εις τας ένδεκα και μισήν ήλθαν τά πα- θερικά μου. Τους έπέριμενα εις τον προθάλαμον ή πενθεράς μου ένώ άνέβαινε έχασμάτο, ένώ ή ύπηρετρια με όξείας αναφωνήσεις.

Η θύρα ήνοιξεν άποτόμως:

— Κύριε, τί εινε αυτά πάλιν;

— Έρωτήσατε την κόρην σας, κυρία, τό κατ' έμέ δέν έννοώ τίποτε.

— Ο Κύριος με έδιώξε! άνέκραξε τραγικώς ή γυναίκα μου.

— Έγώ! ή! μά αυτό είναι παραλόγῳ. Άλλ' ή πενθερά μου δέν με άφησε να τελειώσω και με την όξείαν φωνήν της:

— Σεις έτολμήσατε να διώξετε την κόρην μου, σεις!... σεις!...

— Έγώ!... καθόλου!

— Έρωτήσατε την παραμάναν, άνταπήνητη- σεν ή γυναίκα μου.

Φυσικά ή παραμάννα τότε ήρχισε να μου ψάλλη τον άναβαλλόμενον ή γυναίκα μου άπήγγελλε κατηγορίαν ή πενθερά μου εκεραυνοβόλει ή πενθεράς μου, εκείνος άπέφυγε να λάβη μέρος· εκουρδίζε τό ώρολόγι του χασμάματος μέχρις εκ- κρησίσεως των σιαγόνων. Η σιγήν ήταλείωσε με δάκρυα, και όπως παντοτε, ύπετάχθην επί τέλους. Τι ήμπορούσα να κάμω με αυτές τας τρεις λυσσακόμενας; ύπεσχέθην ή,τι ήθελεν, διά να ήσυχάσω. Τότε, μετά επίπληξιν της πενθε- ράς μου και συμπαιθητικόν ηφιζέμον της χειρός του πενθερού, κατέβημεν οικογενειακώς την κλι- μακκα και άνεχωρήσαμεν ως έν τελετή με τρεις άμαξιας.

Έπλήρωσα τους άμαξηλάτας. Θα κρατήσω την παραμάναν και θα αγοράσω τό κόσμημα· και ή μισθός του μηνός θα ύπάγη εις αυτά. Και ιδού ή προϋπολογισμός μου με έλλειμμα μεγα- λειτερον από πριν. Και ή βράπτης μου θα έλθη πάλιν αύριον με τον λογαριασμόν του... Έννοώ ότι παίρνω τον κατήφορον... παίρνω τον κατή- φορον!... Και όταν συλλογίζωμαι ότι εις τό γραφείον θεωρούμαι ότι έκαμα καλόν γάμον!

Ω! (Κατά τό γαλλικόν του Ταριέ):

Οί ποιηται θέτουσι τον χρυσόν αιώνα εις τό παρελ- θόν ως αιώνιον πόθον ήμεις τον θέτομεν εις τό μέλλον ως ακατάβλητον· έλιπίδα.

Πρέπει να ζήξη τις ποτε ή ίδιος άνάγκην έπιεικείας, διά να εινε ειλικρινώς έπιεικής προς τους άλλους, όπως πρέπει να έχη πεινάση διά να συμπονη τους πεινώντας.

ΦΡΟΜΩΝ ΚΑΙ ΡΙΣΛΕΡ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΑΛΦΟΝΣΟΥ ΔΩΔΕ

μετάφρασις Χ. Αννίνου.

(Συνέχεια και τέλος)

Και έδεικνυε τά μεγάλα παράθυρα της αί- θούσης του έστιατορίου Βερούρ, άπερ ή δύνω ή- λιος έρωτίζεν ως πολύφωτα γαμηλίου δειπνου.

— Ναι, αλήθεια! έψήθυσεν ο Σιγισμόνδος ύποσούν τεταραχμένος... Τις άτυχής ιδέα του ήλθε να φέρη τον φίλον του εις μέρος ύπενθυμί- ζον αυτό πράγματα τόσον θλιβερά!

Ο Ρίσιλερ μη θέλων επί πλέον να καταστή- ση μελαγχολικώτερον τό γεῦμα, ύψωσε διά μίας τό ποτήριόν του.

— Έλα, εις την ύγειαν σου παλαιέ μου σύντροφε.

Και προσεπάθει να μεταβάλη τον βούν της συνδιαλέξεως αλλά μετ' όλίγας στιγμάς ή ίδιος την επανέφερεν επί του αυτού αντικειμένου, τα- πεινή δέ τή φωνή, ως να ήσχύετο, ήρώτησε τον Σιγισμόνδον:

— Την είδες διόλου;

— Την σύζυγόν σου;... Όχι, διόλου.

— Δέν σου έγραψει;

— Όχι, όλιος διόλου.

— Άλλά τέλος πάντων κάτι θα έμαθες περί αυτής... Τι έγεινεν αυτούς τους έξ μήνας; Ζή μαζί με τους γονείς της;

— Όχι.

Ο Ρίσιλερ ώχρίασεν

Ηλπίζεν ότι ή Σιδωνία είχεν επιστρέψει πλη- σίον της μητρός της, ότι ειργάζετο ως αυτός διά να λησμονήση και να έξαγισθή. Έσκέπτετο πάντοτε ότι συμφώνως προς όσα ήθελε μάθει περί αυτής, όταν θα είχε τό δικαίωμα να διμυλή- ση, θα εκανόνιζε τον μέλλοντα βίον του και εις μέλλον απομεμακρυσμένον, έξ εκείνων άτινα έχουσι την άμφίβολον ύπόστασιν του όνειρου, έβλε- πεν ένιστε εαυτόν άπερχόμενον εκουσίως μετά των Σέθη εις χώραν τινά απομεμακρυσμένην ά- πόκεντρον, ένθα ουδέν ήτο δυνατόν να ταῦ ύ- πενθυμίση την παρελθούσαν αίσχύνην. Δέν ήτο σχέδιον ώρισμένον βεβαίως· έζη όμως εις τό βά-θος του πνεύματός του ως έλπίς, ως άνάγκη ήν συνκισθάνονται πάντες όπως άνακτήσωσι την άπολεσθεισαν ευτυχίαν.

— Ψόρισκαται εις Παρισίους; ήρώτησε με- τά τινας στιγμάς σκέψεως.

— Όχι· άνεχώρησε πρό τριών μηνών. Κανείς δέν ειξέρει που ύπήγεν.

Ο Σιγισμόνδος δέν προσέθηκεν ότι άνεχώρη- σε μετά του Καζαβόνη, οῦτινος έφερε νῦν τό όνομα, ότι περιήρχοντο όμοῦ τας πόλεις των

επαρχιών, ότι ή μήτηρ της ήτο λίαν τεθλιμ- μένη και δέν την είγεν ήδει καθόλου, οῦδ' έμάν- θανέ τι περί αυτής ειμή εκ του Δελομπέλ. Ο Σιγισμόνδος δέν έθεώρησε πρίπον ν' άναφέρη τι έξ όλων τούτων και μετά την λέξιν: « άνεχώ- ρησεν » είσήγησεν.

Ο Ρίσιλερ άφ' έτέρου δέν έτόλμα να έρωτή- ση άλλο τι.

Ένώ εύρίσκοντο εκεί άντικρύ άλλήλων άρ- κούτως στενοχωρούμενοι εκ της μακράς σιωπής των, άντήχησεν ή στρατιωτική μουσική υπό τά δένδρα του κήπου. Έξτελεί την εισαγωγήν Ιτα- λικού τινος μελοδράματος, έξ εκείνων άτινα φαί- νονται καταλληλότερα διά τό ύπαιθρον των δημοσίων περιπάτων, και ών οι πολυάριθμοι φλόγγι άνεμίζονται άνερχόμενοι εις τον άέρα με τά α φέε... φέε! » των χελιδόνων και την μαργαριτώδη φοράν του πίδακος. Τά ήχηρά χάλκινα όργανα συντίθουσιν εις την έξαρσιν της χλιαράς γλυκύτητος της δειλης των θερινών ήμερών, τόσον κουραστικόν, τόσον μακρῶν εν Παρισίους νομίζει τις ότι δέν άκούει άλλο τι ειμή τον κρότον αυτόν. Ο μακρυνός κρότος των τροχών των άμαξιών, αι κραυγαί των παιζόντων παιδιών, τά βήματα των περιπατητών παρα- φέρονται υπό των εύήχων εκείνων κυμάτων της μουσικής, των αναβρυόντων και θροσεῶν, ώφε- λίμων τόσον εις τους Παρισίους όσον και τό κα- θημερινόν κατάθρεγμα των περιπάτων των. Ο- λόγισμα τά κεκμηκότα άνθη τά λευκά εκ του κονιορτού δένδρα, τά πρόσωπα άτινα ο καύσων καθιστά ώχρά και κατηγή, όλοι οι άντιπρόσω- ποι των θλιψών και της πενίας της μεγαλοπό- λεως, οι καθήμενοι κεκυφότες και σκεπτικοί επί των θρανίων του κήπου ασθάνονται ποιαν τινα έντύπωσιν άνακουφίσεως και έπικρώσεως. Ο άής άνακινείται, άνανεούται υπό των ήχων ολ- τινες διασχιζουσι και πληροῦσιν εαυτόν άρμο- νίας.

Ο άτυχής Ρίσιλερ ήσθάνθη άνεσίν τινα των νεύρων του.

— Κάμνει καλόν ύλίγη μουσική... έλεγε με όφθαλμούς λαμποντας. Και προσέθηκε ταπει- νών την φωνήν:

— Είμαι πολύ στενοχωρημένος, φίλτατε. Αν ειξευρες...

Έμειναν επ' όλίγον χωρίς ν' άνταλλάξωσι λέξιν έρσιθόμενοι επί του παραθύρου, ένώ παρε- τίθετο αυτοίς ο καφές.

Έίτα ή μουσική έπαυσεν· ο κήπος ήρημώθη. Το μηκέτι έξελειφθεν εκ των γωνιών των τοί- χων φώς της ημέρας άήλθεν εις τας στέγας, έρωψε τας τελευταίας άκτίνάς του επί των όέ- λων των ύψηλοτέρων παραθύρων, παρακολου- θούμενον υπό των πτηνών, των χελιδόνων, αλ- τινες από της ύδρορροής όπου εκάθηντο εν σειρά

έγγυς άλλήλων, έχαιρέτισαν διά τελευταίου τε-
ρετίσματος τήν λήγουσαν ήμέραν.

— Δέν μου λέγεις; . . . Πού θά υπάγωμεν
τόρα; είπεν ο Πλανής εξερχόμενος έκ του έ-
στιατορίου.

— Όπου θέλεις. . .

Εύρίσκειτο εκεί πλησίον, εις τό πρώτον πά-
τωμα οικίας τινός έν τή ύψη Μομπασσιέ φηδικόν
καφενεϊόν, εις ο πολλοί έφάνιντο εισερχόμενοι

— Δέν αναβαίνουμεν; είπεν ο Πλανής, όστις
ήθελε ν' άπαδιώξη όλος διόλου τήν κατήφειαν
του φίλου του: ο ζυθός του είνε εξαίρετος.

Ο Ρίσλερ άπέθη νά τόν ήδηγήση ο φίλος
του από έξ μηνών ήδη δέν είχε πείε ζυθόν.

Ήτο πλαιόν έστιατόριον μεταβληθέν εις
φηδικόν καφενεϊόν. Τρεις εύρύχωροι αίθουσαι, ών
είχον καταρριφθή τά διαχωρήματα, έκείντο κατά
σειράν, χωριζόμεναι υπό τών ύποβασταζόντων
τήν όροφήν έπιχύτων κίονων ή διακόσμησης
ήτο θυμίου μαυριτανικού έκ χρώματος ζωηρού
έρυθρού και κυανού άνοικτού με μικράς ήμισ-
λήνους και κιδάρεις περιτετυλιγμένας ως κο-
σμήματα.

Καίτοι ήτο άκόμη ένωρίς, όλος ο χώρος ήτο
πλήρης έστενοχωρητό τις πριν ή εισέλθη άκό-
μη έκ της θεας μόνης τώσων ανθρώπων καθη-
μένων περί τών τραπέζιων και εις τό βάλος τών
άποκρυπτομένων σχεδόν υπό της σειράς τών κί-
ωνών γυναικίων τών συνωθουμένων επί εξέδρας, με
λευκήν περιβολήν, υπό τήν θερμήν και ζωηράν
λάμπην του φωταερίου.

Οι δύο φίλοι μετ' άκρας δυσκολίας εύρον θέ-
σιν τινά άπισθεν ένός κίονος, όπόθεν δέν ήδύ-
ναντο νά βλέπωσιν ειμή τό ήμισυ της εξέ-
δρας κατεχομένης κατά τήν στιγμήν εκείνην υπό
έξαισίον τινός κυρίου; φέροντος μέλαν ιμάτιον και
κίτρινα χειρόκτια, με κόμην έπιμελώς ένουλι-
σμένην, έπιτελωμένην, μεμυρωμένην, ψάλλοντος
διά φωνής ήχηράς:

Ω ξανθογαίτα! λόντες, ζητείτε

Τό αίμα τών ποιμνίων μου; Σταθήτε!

Σταθήτε κ' είμ' έγώ φρουρός!

Τό κοινόν, άποτελούμενον έκ μικροπόρων της
συναικίας μετά τών έαυτών συζυγιών και θυγα-
τέρων έφάνιντο ένθουσιασμένον, πρό πάντων δέ
αί γυναίκες. Ήτο τόσον σύμφωνος προς τό χυ-
δαίον αύτών ιδανικόν, ο λαμπρός αύτός βοσκός
της έρήμου, ο λαλών τόσον κυριαρχικώς προς
τούς λόντας και φυλάττων τό ποιμνίόν του με
ένδυμασίαν έσπερίδος! Διά τούτο με όλον τό
οικοκυριστικόν ήθος και τήν σεμνότητα του καλ-
λαιτισμού των και τήν χυδαϊότητα του έμπο-
ρικού των μειδιάματος όλαι αύται αί κυρίαί έ-
τεινον τά μικρά των στόματα προς τό δέλεαρ
του αίσθήματος και έρριπτον περιπαθή βλέμμα-

τα προς τόν άοιδόν. Τό δέ κοιμηκόν ήτο νά βλέ-
πη τις τά βλέμματα αύτά τά προς τήν εξέδραν
μεταβαλλόμενα αίφνης και καθιστάμενα περι-
φρονητικά και θηριώδη ύσάκις έπιπτον επί του
συζύγου, του ταλαιπώρου συζύγου όστις έρόφα
ήσύχως πατήριον ζυθού καθήμενος άντικρύ της
συζύγου του, ως νά έλεγον: « Δέν είσαι σύ ικα-
νός νά γείνης φρουρός κατά τών λεόντων, και
νά φορής μάλιστα μέλαν ιμάτιον και κίτρινα
χειρόκτια! . . »

Και τό όμμα του συζύγου έφάνιντο άπαντών:

— Α, πράγματι, αύτός είνε καλληκαράς!

Λίαν άδικηφορύντες προς αύτού του είδους
τόν ήρωισμόν ο Ρίσλερ και ο Σιγισμόνδος έρ-
ρόφων μετ' άπολαύσεως τόν ζυθόν των χωρίς νά
προσέχωσι πολύ εις τήν μουσικήν, ότε μετά τό
πέρας του ήμματος ένθ' έπηκολούθει όρυμαγδός
έπειρησιών και κραυγών, ο γέρον Πλανής άνε-
κραύγασεν:

— Μπα! . . περιεργον . . νομίζει κανείς πώς
είνε . . αλλά δέν άπατώμαι αύτός είνε, ο Δε-
λομπέλ! . .

Ήτο τώ όντι ο ένδοξος ήθοποιός, ον διέκρινε
κάτω εις τήν πρώτην σειράν τών θεατών παρά
τήν εξέδραν. Η ύπόφαιος κεφαλή του Δελομπέλ
έφάνιντο κατά τά τρία τέταρτα. Έστηρίζετο άτη-
μηλήτως επί μιας έδρας, κρατών ανά χείρας τόν
πίλον, φέρων τήν έπίσημον περιβολήν τών πρώ-
των θεατρικών παραστάσεων, ήτοι ύποκάμισον
άπαστραπτον, τήν κόμην έλαφρώς ένουλισμένην,
ιμάτιον μέλαν μετ' άνθους καμελίας εις τήν
κομβιοδόχην έν είδει παρασήμου. Παρητήρει άπό
καιρού εις καιρόν τό πλήθος με ήθος όλος ύπέ-
ροχον, άλλ' ιδίως έστρέφετο συχνάκις προς τήν
εξέδραν με έκφρασιν προσηγή, με μειδιάματα
ένθαρρυντικά, με χειροκροτήματα προσπεποιη-
μένα, άπευθυνόμενα προς τινά, ον έκ της θέσεώς
του ο γέρον Πλανής δέν ήδύνατο νά ίδη.

Η παρουσία του ένδόξου Δελομπέλ εις φη-
κόν καφενεϊόν ούδέν είχε τό παράδοξον, άφού
κατά πάσαν έσπέραν διήρχετο τόν καιρόν του
έκτός της οικίας του. Έν τούτοις ο γηραιός τα-
μίαις ήσθάνθη ποιάν τινά ταραχήν ότε μάλιστα
διέκρινεν εις τήν αύτήν σειράν τών θεατών ένα
κυκνούν γυναικίον πλον και δύο όφθαλμούς έκ
χάλυδος. Ήτο ή κυρία Δόβσων, ή αίσθηματική
διδάσκαλος της φωνητικής μουσικής. Έντός του
έκ τών καπνοσυρίγγων άναδιδομένου καπνού και
της συγχύσεως του πλήθους αί έγγυς άλλήλων
εύρισκόμεναι δύο αύται φυσιογνωμιαί ένεποιούν
εις τόν Σιγισμόνδον τήν έντύπωσιν δύο όπτα-
σιών, έξ εκείνων άς ένίστα παρουσιάζουσιν αί
συμπώσεις κακού ένυπνίου. Έφοβήθη διά τόν
φίλον του χωρίς άκαιθώς νά γινώσκη διατί, ά-
μέσως δ' έπήλθεν αύτῷ ή ιδέα νά τόν άπαγάγη
έκείθεν.

— Πηγαίνουμεν, Ρίσλερ! . . Έδώ θά πιάσω-
μεν άπό τήν ζέστη!

Καθ'ήν στιγμήν ήγείροντο—διότι και ο Ρί-
λερ δέν είχε κανένα λόγον όπως προτιμή νά
μένη εκεί — ή ήρχήστρα, συγκροτούμένη έξ ενός
κλειδοκουμβάλου και τινων βιολιών, ήρχισε νά
έκτελή παράδοξον έπιφόν. Κίνησις περιεργείας
έγένετο έν τή αίθούσῃ. Έκραύγαζον « Σούτ! .
Σούτ! . . καθήσατε! »

Ηναγκάσθησαν νά καθήσασιν πάλιν εις τήν
θέσιν των. Άλλως τε ο Ρίσλερ ήρχιζεν ήδη νά
ταράσσεται.

— Γνωρίζω αύτόν τόν ήγον! . . έλεγε καθ'
έαυτόν. Πού τόν ήκουσα;

Βροντή χειροκροτήσεων και μία άναφώνησις
του Πλανή τόν έκαμαν νά έγείρη τούς όφθαλ-
μούς.

— Έλα, έλα . . άς έξέλθωμεν! . . έλεγεν ο
ταμίαις προσπιθών νά τόν παρασύρη έξω.

Άλλ' ήτο πλέον άργά.

Ο Ρίσλερ είχεν ίδει τήν σύζυγόν του προχω-
ρούσαν μέχρι της άκρας της εξέδρας και προσ-
κλίνουσαν ένώπιον του κοινού με μειδιάμα χα-
ρευτριας.

Έφερε λευκήν έσθήτη όπως κατά τήν νύκτα
του χορού άλλ' έν τῷ καλλωπισμῷ της ένυ-
πήρχεν όλιγώτερος πλούτος και άμέλειά τις έμ-
ποιούσα δυσάρεστον έντύπωσιν.

Η έσθής μόλις συνείχετο έκ τών άμων, ή κόμη
περίπατο ως ξανθή διέχλη άνωθεν τών όφθαλ-
μών της, περίξ δέ του τραχήλου της περιδέ-
ραιον έκ μαργαριτών, όστινες ως λίαν χονδροί δέν
ήδύναντο νά είνε γνήσιοι, έπαδεικνύετο μετ' ο
ζωηρού θρού μεταλλικών φύλλων. Ο Δελομπέλ
είχε δικαίον ο άλήτης βίος ήρμαζεν αύτή. Η
καλλονή της είχε άποκτήσει ποιάν τινά εκ-
φρασιν έφροντισίας λίαν χαρακτηριστικήν, διότι
τήν καθίστα τύπον γυναικός; δραπετευσάσης,
άφθεσίσης εις πάσαν περιπέτειαν και κατοχο-
μένης άπό σταθμού εις σταθμόν μέχρι του βά-
θους του παρισινού Άδου, χωρίς νά ίσχυη κα-
νέν έν τῷ κόσμῳ μέσον όπως τήν έπαναγάγη
εις τόν καθαρόν άέρα και εις τό φῶς.

Και πόσον έφάνιντο άρεσκομένη εις τό έπάγ-
γελά της! Με τί θράσος προύχεται επί της εξέ-
δρας! « Ω! . . αν ήθελεν ίδει τό άπειλι και φο-
βερόν βλέμμα όπερ προσηλούτο επ' αύτης άπό
της αίθούσης, κερυμμένον όπισθεν ένός κίονος,
τό μειδιάμα της δέν θά είχε τήν άναίδη εκεί-
νην άταραξίαν, ή φωνή της δέν θ' άνεύρισκε τήν
αιμύλην και περιπαθή εύτραπίαν δι' ής έμελε
τό μόνον άσμα όπερ ή κυρία Δόβσων είχε δυ-
νηθῆ νά διδάξη αύτήν:

Η δύστην' ή Ζιζή!

Ο έρωτας της πήρε
Καρδιά και νου μαζί.

Ο Ρίσλερ ήγέρθη παρά τας προσπάθειας του
Πλανή.

— Κάτω! . . κάτω! . . έκραύγαζον αύτῷ.

Πλὴν ο άτυχής δέν ήκουε τίποτε.

Παρητήρει τήν σύζυγόν του.

Ο έρωτας της πήρε

Καρδιά και νου μαζί.

Έπανελάμβανεν ή Σιδωνία βρονθομένην.

Πρός στιγμήν έσκέφθη νά έφορήση επί της
εξέδρας και νά φωνέση όλους. Άστραπαί έρυθραί
διήρχοντο πρό τών όφθαλμών του ως τυφλώσις
μανίας.

Είτα διά μιας κατελήφθη υπό αισχύνης και
άηθίας και ώρμησεν έξω άνατρέπων τας έδρας
και τά τραπέζια, καταδιωκόμενος υπό της εκ-
πλήξεως και τών άρών πάντων τών σκανδαλι-
σθέντων άστῶν.

Σ.

Η εκδίκηση της Σιδωνίας.

Ουδέποτε πρό εικοσαετίας ήδη άφότου κατώ-
κει έν Μοντρούζ ο Σιγισμόνδος Πλανής είχεν
έπιστρέφει τόσον άργά εις τήν κατοικίαν του χω-
ρίς νά προσειδοποιήση τήν άδελφήν του. Διά
τούτο ή δεσποινίς Πλανή διατέλει εις σφοδράν
άνησυχίαν. Ζῶσα έν ταυτότητι ιδεών και κατά
πάντα σύμφωνος μετά του άδελφού της, έχουσα
μίαν μόνην ψυχήν δι' έαυτήν και δι' αύτόν ή γε-
ροντακόρη έδοκίμασεν επί πολλούς μήνας τόν
άντικτυπον πασών τών άνησυχιών και τών ά-
γανακτήσεων του ταμίου είχε δέ άπομείνει αύ-
τή έκτοτε μεγάλη εύκολία περί τό τρέμειν και
τό συγκινείσθαι. Είς τήν έλαχίστην βραδυότητα
του Σιγισμόνδου έσυλλογίζετο:

— Α, Θεέ μου! . . Φθάνει νά μη συνέδη καμ-
μία ιστορία εις τό έργοστάσιον! . .

Διά τούτο τήν έσπέραν εκείνην, άφού οι κά-
τοικοι του όρυθώνος εκούρνιασαν και εκουμήθη-
σαν και άπεκοιμήθη έκ της τραπέζης τό φαγη-
τόν του δείπνου χωρίς νά τό έγγιση καν ή δε-
σποινίς Πλανή έκάθητο εις τήν μικράν έσόγειον
αίθουσαν και άνέμενε πλήρης ταραχής.

Τέλος περί τήν ένδεκάτην εκρούσθη ή θύρα.
Τό κτύπημα του κωδωνίσκου ήτο άτολμον και
μελαγχολικόν, μη δυσιάζον ποσώς προς τό στι-
βαρόν κτύπημα της χειρός του Σιγισμόνδου.

— Σύ είσαι, κύριε Πλανή; ήρώτησεν ή γε-
ροντακόρη άπό του προσόου. Ήτο αύτός; άλλά
δέν επέστρεφε μόνος. Ύψηλόςσωρός τις γέρων κα-
κυφός τόν ήκολούθει, όστις άμα εισελθών έχαι-
ρέτισε με φωνήν βραδείαν. Τότε μόνον ή δεσποι-
νίς Πλανή άνεγνώρισε τόν Ρίσλερ, ον δέν είχεν
ίδει άπό της έπισκέψεώς της κατά τήν πρώτην
του έτους. τούτέστι όλίγον πρό τών έν τῷ έργο-
στασίῳ διαδραματισθέντων. Μόλις ήδυνήθη νά
καταστείλη έπιφώνημα οικτου, άλλά έκ της σο-

βαρίς άφασίας τών δύο άνδρών ήννόησεν ότι άφειλε να σιωπήσει.

— Δεσποινίς Πλανή, αδελφή μου, να βάλεις πινθόνια καθαρά εις τόν κρεβάτι μου. Ο φίλος μας Ρίσιερ μάς κάμνει τήν τιμήν να κοιμηθώ απόψε μαζί μας.

Η γεροντοκόρη έπορεύθη ταχέως να προετοιμάσῃ τόν κοιτώνα μετά έπιμελείας σχεδόν φιλοστόργου. Διότι είνε γνωστόν ότι παρεκτός του κ. Πλανή αδελφού μου η Ρίσιερ ήτο ο μόνος άνήρ όστις έζηρείτο εκ τής γενικής άποδοκιμασίας, ήν κατ' όλων έπέτριπτεν.

Έξελθών εκ του ώδικου καφενείου ο σύζυγος τής Σιδωνίας κατελήφθη κατ' αρχάς και επί στιγμὴν υπό φρικώδους παραφοράς. Ψάδιζεν έρειδόμενος επί του βραχίονος του Σιγισμόνδου, μέ τόν σώμα κλονιζόμενον. Ούτε λόγος είνετο πλέον κατ' εκείνην τήν ώραν περί μεταβάσεως αὐτῶν εις Μοντρούζ χάριν τής επιστολής και του δέματος.

— Άφασέ με... πήγαινε... έλεγε πρὸς τόν Σιγισμόνδον, έχω ανάγκην να μένω μόνος...

Άλλ' η Σιγισμόνδος κατ' ούδένα λόγον θ' άφινε τόν φίλον του έγκαταλειμμένον ούτω πως εις τήν άπελπισίαν του. Χωρίς ο Ρίσιερ να τόν έννοήσῃ τόν παρέσυρε μακράν του έργοστασίου και επειδή η καρδιά ήρθώς ύπηγόρευεν εις τόν γηραιόν ταμίαν τίνας λόγους άφειλε ν' άποστείῃ πρὸς τόν φίλον του, κατ' όλον τόν διάστημα του δρόμου έλάλει αὐτῷ άποκλειστικῶς περί του Φράντζ, του μικροῦ Φράντζ, δν ήγάπα τόσον πολύ.

α Αὐτή μάλιστα ήτο στοργή ειλικρινής και άσφαλής... Δέν ήτο φόβος προδοσίας από καρδιάς ως αὐτήν!... »

Και ένθ' συνωμίλου είχαν ήδη άπομακρυνθῆ εκ του θορυβώδους κέντρου τών Παρισίων. Ξεβιάζον νύν παρὰ τὰς παραποταμίους όδούς, διήρχοντο έγγύθεν του Ζωολογικοῦ κήπου και εισέδυσον εις τόν προάστειον του Αγίου Μαρκέλλου. Ο Ρίσιερ άφινε να τόν δδηγή ο φίλος του οι λόγοι του προύξενον αὐτῷ άκραν εύχαριστήσιν.

Είχον φθάσει τοιουτοτρόπως παρὰ τόν Βιέθρην περιστοιχιζόμενον κατὰ τόν μέρος εκείνο υπό βυρσοδεφείων μέ τὰ δικτυωτά των άποξηραντήρια, είνε ξετείνοντο τά πεδία του Μονσοορί, εύρύχωροι εκτάσεις διακεκαυμένοι και άπειφιλωμένοι εκ τής φλογεράς πνοής ήν οι Παρισίοι διαχέουσι περίξ τής καθημερινής αὐτῶν εργασίας ως θράκων γιγάντειος ού η πυρίπνοος πνοή άποξηραίνει πᾶσαν βλάστησιν έφ' όσον διάστημα εζικνεΐται.

Από του Μονσοορί μέχρι τών όχυρωμάτων του Μοντρούζ η άπόστασις είνε έλαχίστη. Οτε έφθασαν εκεί ο Πλανής δέν έκοπίασε πολύ να παρασύρῃ τόν φίλον του μέχρι τής κατοικίας

του. Έσκέπτετο εύλόγως ότι η εիրηνική κατοικία του, τόν θέαμα φίλιας αδελφικής γηληνίου και πλήρους άφροσύσεως θα ήτο δια τήν καρδίαν του άτυχοῦς ο πρόδρομος οίοναι τής άπολαύσεως, ήτις τόν άνέμενεν όταν θα' εζή ήμου μετά του αδελφού του Φράντζ. Και τῷ όντι εύθως άφου εισήλθε τόν γόητρον τής μικρῆς οίκιας επανήργει επί αὐτοῦ.

— Ναι, ναι, έχεις δικαίον, φίλε μου, έλεγεν ο Ρίσιερ βαδίζων μεγάλοις βήμασιν έντός τής ισόγειου αίθούσης, δέν πρέπει να συλλογίζωμαι πλέον τήν γυναίκα εκείνην. Αὐτή είνε δι' έμέ τώρα ως να ήτο νεκρά. Άλλον δέν έχω εις τόν κόσμον παρὰ τόν μικρόν μου Φράντζ... Δέν ειλεύρω άκόμη αν θα του μηνύσω να επιστρέψῃ η αν θα υπάγω εγώ πρὸς συνάντησίν του τόν βέβαιον είνε ότι θα ζήσωμαι μαζί... Έγώ όπου επεθύμουν τόσον πολύ ν' άποκτήσω υιόν!... Ίδού όπου τόν εύρίσκω τόν υιόν. Δέν έβλω άλλον. Και όταν συλλογίζωμαι ότι δια μίαν στιγμὴν μου επέρασεν από τόν νοῦν η ιδέα ν' άποθάνω!... Έλα δά!... Πολύ θα εύχαρισταίτο η κυρία εκείνη δια τούτο... Θέλω να ζήσω άπεναντίας, να ζήσω δια τόν Φράντζ μου, δια αὐτόν και δια κανένα άλλον.

— Βύγε, είνε η Σιγισμόνδος είνε ήθελα να σε ιδώ.

Κατ' εκείνην τήν στιγμὴν η δεσποινίς Πλανή προσελθοῦσα άνήγγειλεν ότι ο θαλάμος ήτο έτοιμος.

Ο Ρίσιερ εζήτησε συγγνώμην δια τήν ενόχλησιν ήν παρείχεν.

— Είσθε τόσον καλά, τόσον εύτυχημένοι εδῶ!... Είνε κριμα άληθώς να σας φέρω εδῶ τήν μελαγχολίαν μου.

— Αί, φίλε μου, και σύ ήμπορείς να γείνης εύτυχής όπως ήμεεις, είνε ο αγαθός Σιγισμόνδος άκτινοβολών εκ τής χαράς... Έγώ έχω τήν αδελφήν μου, σύ έχεις τόν αδελφόν σου. Τι μάς λείπει;

Ο Ρίσιερ έμειδίασεν έλαφρῶς. Έβλεπεν ήδη εαυτόν κατοικοῦντα μετά του Φράντζ έντός οίκιακου μικροῦ και αὐστηροῦ τόν εντρεπισμόν ως αὐτός, έντός του όποιου εύρίσκετο.

Αναμφιβόλως ο μπάρις Πλανής έσχε καλήν ιδέαν.

— Έλα να πλαγιασῆς, είνε αὐτῷ μέ ήθος θριαμβευτικόν. Θά σου δείξωμαι τόν κοιτώνά σου.

Ο κοιτών του Σιγισμόνδου Πλανή είνετο εις τόν ισόγειον και ήτο εύρύχωρος, άπλῶς αλλά μετά καθαριότητος ήντρεπισμένος μέ βαμβακερά παραπέτάσματα εις τόν παράθυρον, μέ θολίαν εις τήν κλίνην, μέ μικρά τετράγωνα τεμάχια σάπητος παρὰ τὰς εδρας επί του στίλβοντος διαπέδου. Και αὐτή η γηραιά κυρία Φρομών ουδεμίαν θα εύρισκεν άντίρρησιν ως πρὸς τήν εντρέπειαν και

τάξιν του δωματίου. Επί σπιδίων άποτελουσῶν βιβλιοθήκην είνετο τετραγμένα μερικά βιβλία. έν Έγγχειρίδιον τής δι' άγκύτρον άλειείας, η Τελεία οίκουρη έν τῇ έξοχῇ, και τινα άλλα. Αὐτά ήτο τόν μόνον πνευματικόν μέρος του δωματίου. Ο γέρον Πλανής περιέφερε κύκλῳ όπερηφάνως τόν βλέμμα. Τόν ποτήριον του ύδατος εύρίσκετο εις τήν θέσιν του επί του εκ ξύλου κυρτός τραπέζιου, και η θήκη μέ τὰ άπαιτούμενα δια τήν ξύρισμα επί τής τραπέζης του καλλωπισμοῦ.

— Βλέπεις, Ρίσιερ, είνε ό,τι χρειάζεται... Άλλως τε αν σου λείψῃ τίποτε, τά κλειδιά είνε εις όλα τά επιπλα και δέν έχεις παρὰ ν' αναίξῃς... Παρατήρησε τί ώραίαν θέξν έχει άπ' εδῶ!... Είνε σκοτάδι αὐτήν τήν ώραν αλλά αὐριον τόν πρωί όπου θα εζυπνήσῃς θα ιδῆς... Είνε λαμπρά!

Ηνοιξε τόν παράθυρον χονδραί βανίδες βροχῆς ήρχίζον να πίπτωσιν, άστραπαί δέ διασχίζουσαι τόν ζόφον τής νυκτός εδεικνυσον τήν εις άπόστασιν εκτεινομένην μακράν γρημὴν τόν ύψωμασιν μέ τους τηλεγραφικούς στύλους κατὰ διαστήματα η τήν άμαυράν θύραν θολωτῆς τινος κρύπτῃς. Κατὰ διαλείμματα τόν βήμα περιπόλου επί τής όδου, η κλαγγή τουφεκίου η ξίφους, εδῆλον ότι εύρίσκοντο έντός στρατιωτικῆς ζώνης. Αὐτός ήτο ο τόσον εξυμνούμενος υπό του Πλανή όρίζων, όρίζων υπέρ πάντα άλλον μελαγχολικός.

— Και τώρα κληνύκτα... κοιμησου καλά! Άλλά κατ' ήν στιγμὴν ο γέρον ταμίης έμελλε να εζέλιθῃ, ο φίλος του τόν άνεκάλεσεν.

— Σιγισμόνδε!

— Έδῶ είμαι... είνε ο αγαθός άνήρ και άνέμενεν.

Ο Ρίσιερ ήρθελασεν έλαφρῶς τὰ χείλη του εικινήθησαν ως να ήθελε να καλήσῃ είνε όμως καταβάλλωνίσχυράν προσπάθειαν οπως σιωπήσῃ:

— Όχι, όχι... τίποτε, είνε. Καληνύκτα, φίλε μου.

Επε τόν ιστιανόριον ο αδελφός και η αδελφή συνωμίλησαν άκόμη επί πολύ, ταπεινῇ τῇ φωνῇ. Ο Πλανής διηγείτο τόν φοβερὸν συμβάν τής έσπέρας, τήν συνάντησιν μετά τής Σιδωνίας, φαντασθῆτε δι πόσα α ὦ, αί γυναίκες!... και πόσα α ὦ οί άνδρες!... η ελέγησαν. Τέλος, άφου έκλεισαν δια τής κλειδός τήν θύραν του μικροῦ κήπου, η δεσποινίς Πλανή άνήλθεν εις τόν θαλάμον της και η Σιγισμόνδος κατεκλίθη όπως ήδύνατο καλλίτερον έντός παραπλευρώς κειμένου μικροῦ δωματίου.

Περί τὰ μέσα τής νυκτός ο ναμίης άφουπνίσθη αίφνης υπό τής αδελφῆς του, ήτις τόν προσεκάλει μετά φωνῆς ταπεινῆς. λίαν εντρομος.

— Κυρία Πλανή, αδελφέ μου;... — Αί;

— Ηκουσες;

— Όχι, τί;

— Ω! ήτο φοβερὸν... Κάτι τι ώσαν άναστεναγμένον, αλλά τόσον δυνατόν, τόσον θλιβερόν... Ηρχετο από τόν θαλάμον κάτω.

Ηραοάθησαν η βροχή εζῶ έπιπτε βαγδάκιος μέ τόν ιδιάζοντα εκείνον κρότον τών φυλλωμάτων τόν έμποιούντα εις τήν έξοχὴν εντύπωσιν τόσον πλήρη τής μονώσεως και τής άπομακρυνσεως.

— Είνε ο άνεμος... είνε η Πλανής.

— Όχι, είμαι βεβαίως... Σούτ! Ηκουσε...

Εν τῷ μέσω του θορύβου τής καταιγίδος, θρήνῃς τι ήκούετο άνερχόμενος, ως λυγμός άποτελούμενος εζ' ένός όνόματος μετά κόπου προφερομένου:

— Φράντζ... Φράντζ!

Ητο άπαισίας και θρηνώδης η κραυγή.

Οτε η Χριστός από του σταυροῦ εζεφερε πρὸς τόν κενόν οφρανόν τήν απέλιπτα κραυγήν του: « Ηλί, ήλί, λαμὰ σαβαχθανί! » όσοι τόν ήκουσαν θα ήσθάνθησαν βεβαίως τόν δεισιδαίμονα τρόμον, όστις κατέλαβε τήν δεσποινίδα Πλανή.

— Φοβούμαι, έψιθύρισεν... δέν επήγαινες να ιδῆς;

— Όχι, όχι, ως τόν αφήσωμαι. Συλλογίζεται τίν αδελφόν του... Ο καυμένος! είνε η μόνη ιδέα η όποία ήμπορεί να του κάμη καλόν.

Και η γηραιός ταμίης άπεκοιμήθη εκ νέου. Τήν επάυριον άφουπνίσθη ως πάντοτε υπό του εωθινού σημανομένου έν τοις φρουρίοις, διότι ο περικυκλούμενος υπό στρατιώνων οίκιασος έρρήθμιζε υλόκληρον τόν ενωτερικόν του βίον συμφώνως πρὸς τὰ στρατιωτικά σελπίσματα. Η αδελφή είχεν ήδη έγεροθῆ και εδιδε τροφήν πρὸς τὰς όρνιθας. Ίδουσα τόν Σιγισμόνδον έγεροθέντα επίσης, έπλησίασε πρὸς αὐτόν όπως συνεικηνήμενη.

— Περίεργον, είνε, δέν άκούω κανένα κρότον εις τόν δωμάτιον του κ. Ρίσιερ...

Και όμως τόν παράθυρον είνε ορθάνοικτον.

Ο Σιγισμόνδος λίαν έκπλαγείς έπορεύθη και έφρυσσε τήν θύραν του κοιτώνος του φίλου του.

— Ρίσιερ, Ρίσιερ!

Έκραζεν αὐτόν μετά τινος άνησυχίας.

— Ρίσιερ!... μέσα είσαι;... μήπως κοιμάσαι άκόμη;

Ουδεμία εδῶθη άπάντησις. Ηνοιξε τήν θύραν. Ο θαλάμος ήτο παγερός φανερόν ήτο ότι δια του ανοικτοῦ παραθύρου είχεν εισχωρήσει εκεί μέσα η εξωτερική ύγρασία δι' όλης τής νυκτός. Αμα τῷ πρώτῳ βλέμματι όπερ έρρίψεν επί τής κλίνης ο Πλανής εσκέφθη: « Δέν κατέκλιθη! » Τῷ όντι τὰ σκεπάσματα ήσαν ήθηκα, έντός του θαλάμου δέ εκ πασῶν τών λεπτομερειών εζεδηλούτο η πλήρης ταρχῆς άφουπνία.

ἐκ τῆς εἰσέτι καπνίζουσης λυχνίας ἢν εἶχον λημονήσαι νὰ σβέσωσιν, ἐκ τῆς ἐξ ὑλοκλήρου κενωθεῖσης φιάλης τοῦ ὕδατος κατὰ τὸν πυρετὸν τῆς ἀσπινᾶς ἀλλ' ἰδίως κατετρόμαξεν ὁ ταμίας· εὐρῶν ἀνοικτὸν ὄλωι διόλου τὸ συρτάριον τῆς ἱματισθήκης, ἐνθα εἶχεν ἐπιμελῶς ἀποθέσει τὴν ἐπιστολὴν καὶ τὸ δέμα ἄτινα ἐναπιστεύθη αὐτῷ ὁ φίλος του.

Ἡ ἐπιστολὴ δὲν ἦτο πλέον ἐκεῖ. Ἐντὸς δὲ τοῦ δέματος ἐκτυλιχθέντος καὶ ἀφαιέντος ἐπὶ τῆς τραπέζης ἐφαίνετο μία φωτογραφία ἢ εἰκὼν τῆς Σιδωνίας ὅτε ἦτο δεκαπενταετής. Μὲ τὴν ἐσθῆτά της τὴν κεντητήν, μὲ τὴν χαρίεσσαν κόμην της διαχωρίζομένην εἰς τὸ μέσον, μὲ τὴν ἀμύχανον ἐπιδεικτικὴν στάσιν κορσίου ἀδείου εἰσέτι ἢ μικρὰ Σέβη τῶν παρελθόντων χρόνων. Ἡ μαθητευομένη τῆς δεσποινίδος Λε Μίρ οὐδαμῶς ὠμοιάζει πρὸς τὴν νῦν Σιδωνίαν. Ἀκριβῶς δὲ διὰ τοῦτο ὁ Ρίσερ διετήρησε τὴν φωτογραφίαν αὐτήν ὡς ἀνάμνησιν οὐχὶ τῆς συζύγου του, ἀλλὰ τῆς «μικρᾶς».

Ὁ Σιγισμῶνδος ἦτο λίαν τεθυμμένος.

— Ἐγὼ πταίω, ἔλεγε καθ' ἑαυτόν... Ἐμπρὲς νὰ πάρω μαζί μου τὰ κλειδιά... Ἀλλὰ ποῖος ἤθελεν υποθέσει ὅτι τὴν ἐσυλλογίζετο ἀκόμη;.. Μοῦ εἶχε τόσον πολὺ δοκιασθῆ ὅτε ἡ γυνὴ αὐτῆ δὲν ὑψίστατο πλέον δι' αὐτόν!..

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν εἰσῆλθεν ἡ δεσποινὶς Πλανῆ μὲ τὸ πρόσωπον τεταραγμένον.

— Ὁ κ. Ρίσερ ἀνεχώρησεν... εἶπεν.

— Ἀνεχώρησε;.. Καὶ δὲν ἦτο λοιπὸν κλεισμένη ἡ θύρα τοῦ κήπου;

— Ἐπῆδησεν ἀπ' ἐπάνω ἀπὸ τὸν τοῖχον... φαίνονται τὰ σημεῖα.

Προσέβλεψαν ἀλλήλους ἐντρομοί.

Ὁ Πλανῆς ἐπέκρατε: « Ἡ ἐπιστολὴ τὰ ἔκαμην!.. »

Προφανῶς ἡ ἐπιστολὴ ἐκείνη τῆς συζύγου του θὰ εἶχε φανῆ εἰς τὸν Ρίσερ ὡς τι λίαν ἐτακτον καὶ ἀπροσδόκητον καὶ ὅπως μὴ ἀφυπνίσθη τοὺς ξενίζοντας αὐτὸν ἔφυγεν ἄνευ θορύβου διὰ τοῦ παραθύρου ὡς κλέπτῃς. Διὰ τὴν πρὸς τίνα σκοπὸν;

— Νὰ ἰδῆς, ἀδελφὴ μου, ἔλεγεν ὁ τελευτωρὸς Πλανῆς ἐνῶ ἐνεδύετο ταύτοχρόνως μετὰ σπουδῆς, νὰ ἰδῆς ὅτι ἐκείνη ἡ ἀχρεία θὰ τοῦ ἔπαιξε κανένα νέον παιγνίδι.

Καὶ ἐπειδὴ ἡ γεροντοκόρη προσεπάθει νὰ τὸν καθησυχάσῃ, ὁ ἀγαθὸς ἀνὴρ ἐπαναλαμβάνων τὴν ἀγαπήτην του φράσιν:

— Δὲν ἔγω ἐμπιστοσύνην!

Ἐἶτα, ἀψὺ ἐνεδύθη, ἔφηρσεν ἔξω.

Ἐπὶ τοῦ ὕψους ἐνεκα τῆς νεκτερινῆς βαγδαίας βροχῆς ἐδάφους τὰ βήματα τοῦ Ρίσερ διεκρίνοντο μέχρι τῆς θύρας τοῦ μικροῦ κήπου. Πρέπει νὰ εἶχε φύγει πρὸ τῆς ἡμέρας, διότι τὰ τετρα-

γωνα τῶν λαχανικῶν καὶ τὰ ἐξ ἀνθέων περιζώματα ἦσαν ἀνεσκαμμένα ὑπὸ κοίλων ἰχνῶν ποδῶν, διεστῶτων ἐνεκα μεγάλων βημάτων ὁ πρὸς τὸ βάλος τοῖχος τοῦ περιβόλου ἔφερε λευκὰς τινὰς ἐκδορὰς καὶ ἡ κορυφὴ του ἦτο ἐλαφρῶς κρημισμένη. Ὁ ἀδελφὸς καὶ ἡ ἀδελφὴ ἐξῆλθον εἰς τὴν ὁδόν, ἀλλ' ἐκεῖ ἦτο πλέον ἀδύνατον νὰ παρακολουθήσωσι τὰ ἴχνη. Ἐφαίνετο ἐν τούτοις ὅτι ὁ Ρίσερ εἶχε τρυπῆ πρὸς τὴν διεύθυνσιν τῆς ὁδοῦ Ὀρλεάνης.

— Ἀλήθεια, ἀπετόλμησε νὰ εἶπῃ ἡ δεσποινὶς Πλανῆ, ἄσχημα κάμνομεν ν' ἀνησυχώμεν τόσον, πιθανὸν νὰ ἐπέστρεψε φυσικώτατα εἰς τὸ ἐργαστάσιον.

Ὁ Σιγισμῶνδος ἔσειε τὴν κεφαλὴν. Δὲν ἐτόλμη νὰ εἶπῃ αὐτὸς τί ἐφρόνει!

— Ἐλα, ἐπίστρεψε τώρα ἀδελφὴ μου... Ὅθ' ὑπάγω νὰ ἰδῶ.

Καὶ ὁ γέρον ἀδὲν ἔχω ἐμπιστοσύνην» ἀπῆλθεν ἐν τάχει μὲ τὴν λευκὴν κόμην ἠνωρωμένην περισσότερο τοῦ συνήθους.

Κατὰ τὴν ὄραν ἐκείνην ἡ παρὰ τὴν στρατιωτικὴν ζώνην ὁδὸς ἔβριθε στρατιωτῶν, κηπουρῶν, ἀποσπασμάτων μετακινούντων πρὸς ἀλλαγὴν τῆς φρουρᾶς, ἔκπειν τῶν ἀξιωματικῶν περιφερομένων ἐκ τοῦ γαλιεῦ ὑπὸ στρατιωτῶν, καπῆλων μετὰ τῶν ἀμαζιῶν των, πλῆθους τέλους τῆς τύρβης καὶ τῆς κινήσεως τῆς κρατηρουμένης καθ' ἐκάστην πρωΐαν περὶ τῶν φρουρίων. Ὁ Πλανῆς ἐβάδιζε μεγάλως βήμασιν ἐν τῷ μέσῳ τοῦ θορύβου, ὅτε αἴφνης ἐσταμάτησεν. Ἀριστερὰ, παρὰ πῶδας τῶν ὑψωμάτων, ἐμπροσθεν μικροῦ τετραγώνου κτιρίου ἐνθα διὰ μελανῶν γραμμάτων ἐπὶ λιευκῷ γύψου ἀνεγινώσκετο ἡ ἐπιγραφή:

ΠΟΛΙΣ ΤΩΝ ΠΑΡΙΣΙΩΝ
ΒΙΘΩΔΟΣ ΤΩΝ ΑΥΤΟΜΕΙΩΝ

διέκρινε πλῆθος συνηθροισμένον, στολάς στρατιωτῶν καὶ τελωνοφυλάκων φύρδην μετὰ χιτώνων γαλαρῶν καὶ κατερρυπώμενων ἀλητῶν τῶν περιχώρων. Ἀκούσιως ἡ πρεσβύτης ἐπλησίασεν. Κάτωθεν στρογγύλης θύρας ὄχυρώματος φρασσομένης ὑπὸ σιδηρῶν μοχλῶν τελωνοφύλαξ τις καθήμενος ἐπὶ τῆς λιθίνης βαθυίδος ὠμίλει μετὰ σφοδρῶν χειρονομιῶν, ὡς ν' ἀπεδείκνυε κατὰ τι.

— Ἐκαθῆτο ἐδῶ ὅπου εὐρίσκομαι ἐγὼ, ἔλεγεν... Ἐκρεμάσθη καθήμενος καὶ ἔσυρε μὲ δλὴν του τὴν δύναμιν τὸ σχοινί... Ἔτσι... κάμ!... Πρέπει δὲ νὰ εἶχε βέβαια σταθερὰν ἀπόφασιν ν' ἀποθάνῃ, διότι εὐρήθη εἰς τὴν τσέπη του καὶ ἕνα ξυρτάρι, ὅπου εἶχε σκοπὸν νὰ τὸ μεταχειρισθῆ, φαίνεται, ἂν ἤθελε κοπῆ τὸ σχοινί.

Μία φωνὴ εἰς τὸ πλῆθος εἶπεν: «Ὁ κοκκόμορος!..» Ἐἶτα μία ἄλλη τρίμουσα, ἀσθενῆς ἐκ τῆς συγκινήσεως ἠρώτησε δειλῶς:

— Καὶ εἶνε βέβαιον ὅτι ἀπέθανεν; Ὅλοι ἤρχισαν νὰ γελοῦσι παρατηροῦντες τὸν Πλανῆν.

— Γέρω ξεκουτιάρης θὰ εἶσαι!... εἶπεν ὁ τελωνοφύλαξ. Ἀψὺ τοῦ λέγω πῶς ἦτο καταμαυρὸς τὸ πρῶτ' ὅπου τὸν ἐξεκρεμάσαμεν καὶ τὸν ἐφέραμεν εἰς τὸν στρατῶνα τῶν ἀρροβολιστῶν.

Δὲν ἀπέγχε πολὺ ὁ στρατῶν αὐτός; καὶ ἐν τούτοις ὁ Σιγισμῶνδος Πλανῆς μετὰ πολλοῦ κόπου ἠδυνήθη νὰ φθάσῃ εἰς ἐκεῖ. Εἰς μάτην ἀνελογίζετο ὅτι αἱ αὐτοκτονίαι δὲν ἦσαν σπάνιαι ἐν Παρισίοις ἰδίως εἰς ἐκεῖνα τὰ μέρη, ὅτι δὲν παρέρχεται ἡμέρα χωρὶς νὰ εὐρεθῆ ἐν πτόμα ἐπὶ τῆς μακρᾶς ἐκείνης γραμμῆς τῶν ὄχυρωμάτων ὡς ἐπὶ τοῦ παραλίου κινδυνώδους ὁαλάσσης· οὐδὲν ἠδύνατο νὰ τὸν ἀπασφαλῆσῃ ἀπὸ τοῦ φρικώδους προαισθημάτος τοῦ ἀπὸ πρῶτὸς καταθλίβοντος τὴν καρδίαν του.

— Ἄ! ἔρχεσαι διὰ τὸν κρεμασμένον, εἶπεν ὁ δικαῖος τὴν παρὰ τὴν εἰσόδον φυλάσσουσαν φρουράν... Ἰδοῦ, ἐκεῖ πέσαν εἶνε.

— Εἶχον ἀποθέσει τὸ πτόμα ἐπὶ τραπέζης στηριζομένης ἐπὶ ὀκρίδαντων ἐντὸς εἰδούς τινὸς σταύλου. Μανθῶας τοῦ ἱππικοῦ ἐμφαῖς ἄνωθεν αὐτοῦ τὸ ἐκάλυπτεν ἐξ ὀλοκλήρου καὶ κατέπιπτε μὲ τὰς πτυχὰς ἐπιταφίου ὀθόνης, ἃς ἡ ἀκαμψία τοῦ θανάτου παρέγει πανταχοῦ κύκλω αὐτῆς. Ὁμιλοῦ ἀξιωματικῶν καὶ στρατιωτῶν τινες μὲ τὰ ἐσώθρακα κρατῆρουν μακρόθεν, συνομιλοῦντες ἀναμεταξύ των ταπεινῇ τῇ φωνῇ ὡς νὰ εὐρίσκοντο ἐντὸς νεοῦ. Παρὰ τὸ χεῖλος ὑψηλοῦ παραθύρου στρατιωτικὸς τις ἱατρὸς ἔγραφε τὴν πιστοποιήσιν τοῦ θανάτου. Πρὸς αὐτὸν ἀπετάθη ὁ Σιγισμῶνδος.

— Ἦθελα νὰ τὸν ἰδῶ, εἶπεν ἡρέμα.

Ἐπλησίασε πρὸς τὴν τραπέζαν, ἐδίστασε πρὸς στιγμὴν, εἶτα ἐνθαρρυνόμενος ἀπεκάλυψε πρόσωπον ἐξοδηκός, ἐν μέγα σώμα ἀκίνητον περιβεβλημένον ἐνδύματα διάβροχα...

— Ἐπὶ τέλους σ' ἐφόνευσε, παλαιῆ μου σύντροφε!... ἐψιθύρισε ὁ Πλανῆς καὶ κατέπεσε γονυπατῆς ὀλολύζων.

Οἱ ἀξιωματικοὶ προέβησαν μετὰ περιεργείας ὅπως ἴδωσι τὸν ἀποκαλυφθέντα νεκρόν.

— Κύτταζε, ἱατρέ, εἶπεν εἰς ἐξ αὐτῶν... Ἔχει τὴν χεῖρα κλεισμένην ὡς νὰ ἐσφιγγε κατὰ τι.

— Τῷ ὄντι, ἀπήντησεν ὁ ἀξιωματικὸς πλησιάζων... Αὐτὸ συμβαίνει ἐνίοτε εἰς τοὺς τελευταίους σπασμούς; Ἐνθυμείσθε εἰς τὸ Σολφερίνον; Ὁ ταγματάρχης Βορδὺ ἐκράτει ἀκόμη τοιοῦτοτρόπως εἰς τὴν χεῖρά του τὸ μετάλλιον τῆς μικρᾶς θυγατρὸς του. Ἐκοιτάσαμεν πολὺ ἔως νὰ τὸ ἀποσπασάμεν ἀπὸ τὴν χεῖρά του.

Καὶ ἐνῶ ἔλαλει προσεπάθει ν' ἀνοίξῃ τὴν συνεσπασμένην ἐκείνην καὶ νεκρὰν χεῖρα.

— Μπα!... εἶνε μία ἐπιστολὴ αὐτὸ ὅπου ἐσφιγγε τόσον δυνατὰ.

Καὶ ἠταιμάζετο νὰ τὴν ἀναγνώσῃ ἀλλ' εἰς τῶν ἀξιωματικῶν τὴν ἔλαθεν ἐκ τῆς χειρὸς του καὶ τὴν ἐνεγαίρισε πρὸς τὸν Σιγισμῶνδον, ὅστις ἐξηκολούθει νὰ μένη γονυπατῆς.

— Κύτταζε, κύριε, εἶπεν. Εἶνε ἴσως τελευταίαι τινεσ θλίψεις τὴν ὅποιαν πρέπει νὰ ἐκπληρώσῃται.

Ὁ Σιγισμῶνδος Πλανῆς ἠγέρθη. Ἐπειδὴ τὸ μέρος ἦτο σκοτεινόν, ἐπλησίασεν εἰς τὸ παράθυρον κλονούμενος καὶ ἀνέγνωσε μὲ τοὺς ὀφθαλμούς ὁσλοῦ; ἐκ τῶν δακρύων:

« Ἔστω! ναί, σὲ ἀγαπῶ, σὲ ἀγαπῶ πλέον ἢ ποτὲ καὶ διὰ παντός!.. Πρὸς τί ν' ἀγωνιζόμεθα καὶ νὰ ἀνθιστάμεθα;.. Τὸ ἐγκλημα εἶνε ἰσχυρότερον ἡμῶν » ..

Ἦτο ἡ ἐπιστολὴ ἢν ὁ Φραντς εἶχε γράψῃ πρὸς τὴν Σιδωνίαν πρὸ ἐνός ἔτους καὶ ἢν αὐτὴ ἐξέπεστεῖλε πρὸς τὸν σύζυγόν της τὴν ἐκθύριον τῆς σκηπῆς. ὅπως ἐκδικηθῆ κατ' αὐτοῦ καὶ κατὰ τοῦ συζύγου της ταύτοχρόνως.

Ὁ Ρίσερ ἠδύνατο νὰ ἐπιζήσῃ μετὰ τὴν προδοσίαν τῆς συζύγου του, ἀλλ' ἡ προδοσία τοῦ ἀδελφοῦ του τὸν ἐφόνευσεν ἐν τῇ ἄμῃ.

Ὅτε ὁ Σιγισμῶνδος τὸ ἠνόησεν ἔμεινεν ἐμβρόντητος... Ἰστατο ἐκεῖ κρατῶν τὴν ἐπιστολὴν ἀνὰ χεῖρας, βλέπων μηχανικῶς ἐμπροσθέν του διὰ τοῦ ἀνοικτοῦ παραθύρου.

Ἐσήμενεν ἡ ἔκτη ὥρα.

Ἦσαν ἐκεῖ, ἄνωθεν τῶν Παρισίων, τοὺς ἵππολους ἤκουε βομβοῦντας χωρὶς νὰ βλέπῃ, ἀνυψῶτο ἡμίγλη βαρεῖα, θερμὴ, βραδείως ἀνακινουμένη, μὲ κροσσὸς ἐκ χρώματος πορφυροῦ καὶ μέλανος ὡς νεφέλη πυρίτιδος ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης... Βαθμηδὸν τὰ κωδωνοστάσια, αἱ λευκαὶ προσόψεις, ὁ χρυσοῦς θόλος κτιρίου τινὸς ἀπῆσπραπτόν ἐν τῇ αἴγλῃ τῆς ἐξεγέρσεως. Ἐἶτα ἐκ τοῦ μέρους ὀπίθεν ἔπνεεν ὁ ἀνεμὸς αἱ μυρταὶ καπνοδόχοι τῶν ἐργαστασίων ἐγειρόμεναι ἄνωθεν τοῦ πλῆθους τῶν συνωστιζομένων στεγῶν ἤρχισαν νὰ ἐξερεῦγανται ταύτοχρόνως μετ' ἀσθματός τὸν καπνὸν των μετὰ ζωηρότητος ἀτμοπλοίου ἀπαίροντος... Ὁ βίος ἐπανήρχιζεν. Μηχανῆ ἐμπρός! Καὶ τόσον τὸ χειρότερον δι' ἐκείνους ὅστινες ἀπομένουν καθ' ἑδὸν!

Τότε ὁ γηραιὸς Πλανῆς ἐποίησε κίνημα φοβερὰς ἀγανακτήσεως.

— Ὁ, ἀχρεία! ἀχρεία!... ἔκραξε σείων τὴν πυγμὴν του. Καὶ δὲν εἰςευρε κανεὶς νὰ ἀπετεινετο πρὸς τὴν γυναῖκα ἢ πρὸς τὴν πόλιν.

ΤΕΛΟΣ

Ἡ ἔλπις εἶνε τὸ λυκαυγὲς τῆς εὐτυχίας καὶ ἡ ἀνάμνησις τὸ λυκόφως.

ΛΑΟΓΡΑΦΙΑ

Η ΑΗΔΩΝ

(Μύθος άνατολικός)

Έπί τινος ίδου 'Αηδών εύρουσα κόκκους σίτου έτραωγεν αυτούς μετά πολλής εύχαριστήσεως, προςέχουσα από καιρού εις καιρόν να στρέψη την κεφαλήν προς πάντα τά σημεία του όρίζοντα, μή βλαφήη υπό κακοποιού τινος, εκείθεν διαβαίνοντος.

Μικροθεν διέκρινεν έρχόμενον προς τό μέρος αυτής μεγαλόσχημον έρωμένον, βραδίζοντα ή-συχώς και ίσως ύποβουρίζοντα και τινα εύχην τῷ Πλάστῃ. Τό σεμνόν βραδίαμα και ή δλη έξωτερική περιβολή του άνδρός ένεφαινον άληθή λειτουργόν του 'Υψίστου. Έπί τῆς κεφαλῆς έφερε τό ιερόν καλυμμαχύριον και επί τῆς βράχειος τό μέλαν βάσον· έκράτει μεγάλην έβένιναν βάρβον μετά χρυσοῦ μήλου επί τῆς άκρας και από του λαίμου κατήρχετο εις τό στόθος πολύτιμον έγκόλιον. Είγεν έν πάσι σευνόν τι και έπιβλητικόν. 'Η 'Αηδών κατ' άρχάς ήτοιμάσθη να φύγη, αλλά στίψις τις έκράτησεν αυτήν και έξηκολούθησεν άμερίμνως βραμφίζουσα τους έναπολειφθέντας κόκκους.

«'Ο Πανάγαθος Θεός, διανοήθη, άπίστευτε δι' έμέ την τροφήν ταύτην διατι να φυγω; τίς θά θελήσῃ να με βλάψῃ; 'Ο προς τό μέρος μου έρχόμενος δέν είναι τυχαίως τις άνθρωπος, είναι ιερέας του Θεού, είναι άγιος· αυτός παρητήθη των έγκοσμίων και άφασιάθη εις τον 'Υψιστον, οὔ τὰ ιερά βιβλία νυχθήμερον αναγιγνώσκει και τὰς έντολάς εκτέλει. Είναι αδύνατον να μη ειδεν έν αυτοίς τὰ δι' ήμάς γεγραμμένα έν τῷ ιερό βιβλαγγελίῳ· α' Τὰ πετεινά του ούρανου... οὔ σπείρουσιν, οὔδ' θερίζουσιν, οὔδ' συνάγουσιν εις άποθήκας, και ό πατήρ ήμών ό ούράνιος τρέφει αυτά» (1).

Και έτραωγεν. Έν τούτοις ό μεγαλόσχημος οὔτος λειτουργός έπλησίασε· χώρις δε να φανῆ ότι έποφθαλμιά τό πτηνόν, ήπιπε κατά τῆς 'Αηδώνος την βάρβον και θραύει τῆς δυστυχούς τον πόδα. 'Η 'Αηδών, άδιαφορήσασα δια τὰς άλγηδόνες του θραυσθέντος μέλους, ανέπτυξε τὰς πτέρυγας και ήλθεν εις την πλησίον πόλιν, παρουσιασθεύσα δε πρό του ιερού δικαστηρίου, συνεδριάζοντος, κατήγγειλε τον ιερέα, έξαιτησαμένη την κατά νόμον τιμωρίαν του ένόχου. 'Ο Πρόεδρος, καθ' ό είχε καθήκον, άπίστευτε κλητηρά τινα και ώδηγήθη εις την αίθουσαν του δικαστηρίου ό κατ' εκείνην την ώραν εις την πόλιν ειςέρχόμενος βρασοφόρος. Γενομένης έξετάσεως, έπιμελούς,

(1) Μαθ. ζ', 26.

άπεδείχθη ότι άληθώς διεπράχθη τό καταγελλόμενον έγκλημα. Τό Δικαστήριον άπεσύρθη εις ιδιαίτερον δωμάτιον προς διάσκεψιν. Μετ' όλιγον έκοινοποιήθη των δικαστών ή άπόφασις, στηριζομένη επί των τελεσπισμένων υπό του Μωσαϊκού Νόμου, ήτοι άπεφήναντο ότι, κατά τό α'Όδόντα αντί όδόντος και όφθαλμόν αντί όφθαλμού», κατεδικάζετο ό έννοχος ιερωμένος να θραυσθῆ και αύτου ό πούς. Μόλις έξηγγέλθη ή άπόφασις αύτη των δικαστών, και ή 'Αηδών άμέσως έκραξε :

— Μή, προς Θεού, ώ δικασταί, μή εκτελέσῃτε την άπόφασιν ταύτην, διότι ή τσιαύτη τιμωρία θά ήναι έπιβλαβής εις πάντα τά τῆς ύψηλίου έμφυχα !

Οί δικασταί, έκπληκτοι, ήρώτησαν : — Διά τί ;

— Διότι, άνθρωποι, τετράποδα, πτηνά και πάν άλλο έμφυγον όν, όταν θά βλέπωσι λειτουργόν του 'Υψίστου πεπρωμένον, θά συγκινώνται και θά λέγωσι «Τίς δυστυχία ήύρε τον άτυχῆ αυτόν άνθρωπον, όστις παρήτησε πάντα τά εγκόσμια αγαθά και άπερώθη εις την ύψηρεσίαν του Θεού ;» 'Η θλιβερά κατάστασις του κακούργου θά έφελευθή τον οίκτον και την συμπάθειαν και άλλων όντων, ότινα άνωπόπτως θά έμπίπτωσιν εις τό δικτυον τῆς κακοποιίας και θά πάθωσι και άλλοι άνιάτους συμφοράς. Ωστε δια τῆς τιμωρίας ήμών ταύτης άκουσίως θέλετε προξενήσαι πολλά κακά. 'Αν θέλητε να ήσθε δικαιοτάροι, τροποποιήσατε την άπόφασιν ήμών. 'Απειθύσατε τούτον τον άνθρωπον τό ιερόν ένδυμα, όπερ έφερε, άφαιρέσατε από τῆς κεφαλῆς αυτού τό έπικαλύμμαχύριον, άποσπάσατε από του στόθους τό άγιον έγκόλιον, τὰ σημάτα τῆς άρετῆς και τῆς ανεξικακίας, και ένθύσατε αυτόν ένδυμα ληστου και κακούργου; ώστε τό λοιπά πλάσματα του Θεού, βλέποντα αυτόν, να φύγωσι μακρὰν ως όλετήρα και κακοποιόν και σφίζονται από του έπαπειλούντος αυτό κινδύνου.

Ταῦτα ειπεν ή 'Αηδών, οι δε δικασταί, ώριμώτερον σκεψάμενοι, έξετέλεσαν την πρότασιν αυτής και άπέσπασαν από του φοβερού λυκου την δοράν του άκάκου άμνοῦ.

ΙΩΑΚΗΙΜ ΒΑΛΛΑΒΑΝΗΣ

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΑΙ

Υπάρχουν εύτυχία, αι όποίαι δέν κάμνουν τους ανθρώπους εύτυχείς.

Οὔδεν δειλότερον του άληθοῦς έρωτος μέχρι τῆς ή-μέρας, καθ' ήν αναδεικνύεται ήρωας.

Υπάρχουσιν άνθρωποι άνώτεροι τῆς φήμης των και έθνη ύπέριτερα τῆς φιλολογίας και τῆς πολιτικῆς των.

ΤΑ ΠΡΟΜΗΝΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΚΑΙΡΟΥ

(Έκ του σημειωματαρίου παρατηρητοῦ).

Βραχίη πρόψει να περιμένωμεν, όταν

Οί ίπποι χρεματίζωσιν.

Οί όνοι άνορθώνωσι τά ότα αυτών.

Τὰ κερασφέρα ζῆλα, οίον αίγες, κριοί, βόες στρέψουν την κεφαλήν αυτών προς τον πνέοντα άνεμον και οίονι όσφραίνονται ή αναπνέωσιν εξ αυτού.

Αί γαλαί τρίδωσι τό πρόσωπον και τα ότα αυτών δια του ποδός, νίπτωνται ως κρινώς λέγωμεν.

Οί κύνες καταφεύγωσιν εις σκεπασμένα μέρη.

Οί κύνας φαίνονται νευαρκωμένοι.

Αί σαῦραι κρύπτωνται εις τὰς φωλεάς των.

Οί ποντικοί θραυδώνσιν.

Οί ίχθύς πηδώνσιν ύπερ την επιφάνειαν τῆς θαλάσσης.

Οί βάτραχοι διακόπτωσι την μουσικήν αυτών συμφωνίαν.

Οί πετεινοί κτυπώνσι τὰς πτέρυγας αυτών και τονίζωσι τό φσμα των εις ώρας τῆς ήμέρας άσυνειθιστους ή τό έσπέρας πρό του μεσονυκτιου.

Αί νήσοι καταδυδίζονται εις τά ύδατα και παίζουσαι καταδιώκωσιν αλλήλας.

Αί χήνες κτυπώνσι τὰς πτέρυγας αυτών.

Αί όρνιθες κιλώνται εις την κόνιν και άνορθώνωσι κατόπι τα πτερά των.

Αί περιστέραι αναπαύονται επί των στεγών των οικιών έστραμμένα προς άνατολάς.

Αί χελιδόνες πετώσι πλησίον του εδάφους.

Οί κολοιοί (κ. κάργαι ή καλιακούδες) κρύζωσιν.

Αί άηδόνες ψάλλωσι δι' όλης τῆς νυκτός άνευ διακοπῆς.

Τὰ πτηνά έν γενεί καθαρίζωσι και λαινώσι τὰ πτερά των δια του ράμφους.

Αί μέλισσαι εισέρχωνται εις τὰς κυψέλας αυτών πολυ πριν ή ό ήλιος όσει εισκομιζουσαι πτωχόν φορτίον.

Αί άράχλαι κατέρχωνται προς την γῆν από τῆς δικτυωτῆς φωλεάς των.

Αί μυίαι γίνωνται ένοχλητικαί.

Αί ίχθυοστράφοι λίμναι έχωσι τά ύδατα αυτών τεταραγμένα.

Τὸ άλας, οι λίθοι και ό σίδηρος καλύπτωνται υπό στρώματος ύδρατων.

Και τέλος τό χρυσάνθεμον (κ. νεκρολούλουδον) και τό κισάνθεμον (κ. περιπλοκάδα) κλειώσι τά άνθη αυτών, τὰ πέταλα δηλαδή των ανθέων αυτών ένδιπλώνονται προς τά έσω.

Χειμών δε όριμύς μετά χιόνων (έάν ή παρατήρησις γίνεται κατά τον χειμώνα) ή τρικυμία ισχυρά θά έπαυολουθήσῃ όταν :

Αί αίγες τρίδωσι την ράχιν επί των βράχων ή επί τῆς βάρβου του αίγοβοσκου.

Αί κύνες άδωσιν.

Τὰ πτηνά, τὰ όποια συνήθως ζῶσι πολλά όμοσ πετώσι πλησίον των οικιών.

Τὰ ζῶα καταφεύγωσιν εις καταφυγμένα μέρη.

Οί χήρες κιλώνται επί των αχόνων.

Ο νεαρός ήμῶν συνεργάτης κ. Κ. Μάνης, έξέδωκε κατ' αύτάς τους πρώτους στίχους του έν κομψοτάτῃ τομιόβῃ υπό τον τίτλον Δόγμα της καρδιάς. Έκ τούτων άποσπώμεν τὰ εξῆς δύο ποιήματα. Σ. τ.δ.

Ο ΓΥΡΙΣΜΟΣ

Είς του βουνου την κορυφήν αύγουλα 'ξημερώνει, Μ' άκούα ή νύχτα χαμηλά τον ήκίο της άπλώνει. Έκει 'ψηλά 'ε την κορυφή, 'ε την άκρη αυτού του δρόμου ήλέπω κι' άσπρίζει χαρπό τ' αγαπητό χωριό μου. Έκει 'ψηλά 'ε την κορυφή, 'ε τον καθαρόν άγέρα. Έγώ άδελφέ μονήκριθε και μένα και πατέρα. Έκει 'ψηλά γεννήθηκα και τὰ μικρά μου χρόνια Τὰ πέρασα 'ε την κορυφή του πάντοτε 'Εχει χιόνια.

Θυμάμαι σαν 'εκίνησα να φύγω για τα ξένα Κι' άφρασα εκείνους π' αγαπώ και που πονούν για μένα, Θυμάμαι βρόνταγε βροιά και φύσρανε άγέρας, Θυμάμαι πώς μ' άγκάλιασε σφιχτά, σφιχτά ό πατέρας: «Με την εύχή μου ήγγαινε, μαζί της να γυρίσης, Γιεμή χαράς της μάνας σου κ' έμένα να χαρίσης». Κι' ή μάνα μου με κράταγεν ώσαν άγκαλιασμενο : «'Αχ! ποτε θά σε ξαναϊδῷ παιδί μου αγαπημένο!

Έκει μακρὰ 'ε την ξενητιά καλά πύτυτε νάσαι, Μαντάτα τῆς μανούλας σου να στέλνῃς να θυμάσαι, Κι' άν μου γυρίσης, άμποτε! Λεβέντης ζηλειμένος Κι' άπ' όλους που σε γνώρισαν παντού καμαρωμένος, 'Σ τῆς Παναγιάς τό εικόνημα λαμπρό θά 'ανάψω, ο Κ' έκλαιγε. — «Κλαίς, μανούλα; μήν κλαίς, γιατί θά [κλάψω! ο Κ' εσφόγγε τα μάτιά της κ' έφυγα για τα ξένα, Τὰ χαμηλά, τὰ σκοτεινά, τὰ βαρσοκαπνισμένα.

«Ποιός είν' εκείνος που χτυπᾷ τόσο πρωί 'ε τη θύρα; — Σενητεμένος έρχομαι, βουνά και κάμπους 'πήρα Κι' από τό γυιό σας ποζήτε μακρὰ 'ε τα ξένα πέρα, 'Απ' τον καλό τό Δῆμό σας σὰς φέρνω καλημέρα. — 'Ακουσε, άνδρα, ό Δῆμός μας μάς στέλνει καλημέρα. — 'Ας πάω να ιδῶ... ό Δῆμός μας! — 'Ο Δῆμός σου, μητέρα. — Τρέξε, άνδρα, τρέξε κ' έφθασεν ό γυιός μας άπ' τὰ ξένα Και να πληρώσω πάω εγώ τό τάμμα 'ε την Παρθένα».

ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ

'Αχ! ή αγάπη τῆς καρδιάς του χρόνου πόσο 'μαιάζει!

Με τη γλυκειά την άνοιξη κ' εκεινη γλυκοσκέζει Χιλιόσφη κ' όλόδροση και μοσχομυρισμένη, 'Έχει κι' αγαθία που και που σά λεμονια άνθισμένη.

Έπέρασεν ή άνοιξη. Τὸ καλοκαίρι φάνει, Τῆς άνοιξης τὰ λουλούδα ό ήλιος θά μαράνη. Και τῆς αγάπης ή χαράς, τὰ γέλοια τὰ τραγούδια, 'Απ' τον καιμό θά μαραθούν σαν άνοιξης λουλούδια.

Φθινόπωρο. Μαύρη νυχτιά! Συννεφιασμένη 'μέρα. Ηέφτουν, σκορποῦν όλόγλωσσα τὰ φύλλα 'ε τον άγέρα. Και τῆς αγάπης πέφτουνε τὰ φύλλα μαραμένα, Τόσαις έλπίδες ψεύτικες κι' όνειράτα χαμένα.

Νά! κι' ό χειμώνας. 'Απαλό και κάτασπρο, τό χιόνι Σκαπάζει κάμπους και βουνά, τη γῆ μας σαβανώνει. Και ή αγάπη τῆς καρδιάς, αγάπη πεθαμένη, 'Σ τό κρύο χιόνι βρισκαται βαυιά, βαυιά θαμμένη, Κωνσταντίνος Μανός.

Αι καπνοδέχοι τῶν οἰκίων δὲν ἐργάζονται καλῶς, καπνίζωσιν ὡς κοιῶδες λέγεται, ἢ ἐνῶ εἶνε νημερία ὁ ἐξ αὐτῶν ἐξερχόμενος καπνὸς δὲν ἀναδαίνη καθέτως πρὸς τὰ ἄνω.

Ἐὰν πλησίον τῶν θαλασσῶν διατεῖται συνηθῶς πτηνὰ μένωσιν ἐπὶ τῆς ξηρᾶς ἢ πετῶσιν ὑπεράνω αὐτῆς διευθυνημένα πρὸς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς χώρας.

Αἱ ἀλιούσιες (κ. καλκατζούσιες) πετῶσιν ὑπεράνω τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης μὲλις ἐγγίξουσαι τὰς κορυφὰς τῶν κυμάτων διὰ τῶν ποδῶν αὐτῶν.

Οἱ λόφοι πλησιάζουσι πρὸς τὰ ταξειδεύοντα πλοῖα καὶ ἀκολουθοῦσιν αὐτὰ φωνάζοντες συνεχῶς.

Καλὸν δὲ καιρὸς ὅταν :

Αἱ χελιδόνες πετῶσιν ὑψηλὰ.

Αἱ περιστέραι ἀπομακρύνονται πολὺ τῆς φωλεᾶς τῶν πρὸς ἀνάληψιν τροφῆς.

Οἱ βάρταχοι κινάζουσι συνεχῶς καθ' ὅλην τὴν νύκτα.

Αἱ ἀράχαι πλέκουσι καὶ τανύουσι τὰ δίχτυα αὐτῶν ὑψηλὰ εἰς τὸν ἄερα ἢ μεταξὺ τῶν κλάδων τῶν δένδρων.

Οἱ κύνες ζητώσι νὰ ἐξέλθωσι τοῦ δωματίου ἐν ᾧ ἦσαν κλεισμένοι, ἅμα τῇ ἡμέρᾳ.

Καὶ τέλος, ὅταν αἱ γλαυκὲς κινάζουσι ἀπ' ἐσπέρας.

Γ. ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ

ΠΕΡΙ ΤΗΝ ΓΗΝ

Ἡ μικροτέρα μὴχανή τοῦ κόσμου ἄρτι κατασκευασθεῖσα εὕρισκεται ἐν τῇ πόλει Βολτιμόρη τῆς Βορείου Ἀμερικῆς. Δύναται νὰ καλυφθῇ ὑπὸ δακτυλῆ θώρακος, τρεῖς δὲ στατόνες ὕδατος ἀρκοῦσι ὅπως πληρωθῇ ὁ λέβης.

Ἡ ἐν Λονδίῳ ἐταιρία τῆς προστασίας τῶν παιδῶν ἔχει ἐτησίως πρὸς ὅσον 1000 λίρων στερλινῶν ἐνῶ ἡ τῆς προστασίας τῶν ζώων 20,000 λίρων.

Ὁ ἐκατομμυριοῦχος ἀμερικανὸς Βάνδερβιλτ ἐπλήρωσε 20 χιλ. λίρας στερλινὰς εἰς τὸν λόρδον Δούρλεϋ διὰ τοῦ Τουρνέρ τὴν πεφημισμένην εἰκόνα τῆς μεγάλης διώρυγος τῆς Βενετίας τὴν ὅποιαν ὁ Δούρλεϋ εἶχεν ἀγοράσῃ πρὸ τινος ἀντι 7,000 λίρων.

Κατὰ τὸ ἐνεστὸς ἔτος συμπληροῦνται 75 ἔτη ἀφ' οὗ ἐτυπώθη δι' ἀτμοῦ ἡ πρώτη ἐφημερίς ἐν Λονδίῳ.

Ἐπωλήθησαν ἐσχάτως ἐν Λονδίῳ μία τράπεζα καὶ μία χαρτοθήκη ἐν καρῶς, σκευὴ ἀνήκουτα ἄλλοτε εἰς τὸν μέγαν Ναπολέοντα. Ταῦτα εἶχε παραλάβῃ μεθ' ἑαυτοῦ εἰς Ἀσίαν Ἑλένη ὁ ἐξόριστος αὐτοκράτωρ, ἀλλ' αἱ ἀγγλικαὶ ἀρχαὶ ἀπηγόρευσαν τὴν ἀπαδήσασθαι τῶν. Μετακομίσθησαν λοιπὸν ἔτιοτε εἰς Πιλυμὸν ὅπου καὶ ἔμεινον μέχρις ἐσχάτων ἐντὸς τοῦ ἐξοχικοῦ οἴκου ναυτικοῦ τινος.

Οἱ κάτοικοι πρωσσικῆς τινος ἐπαρχίας παρὰ τὸν ποταμὸν Σπρέαν φυλάττουσι τὸ ἐξῆς εἶθιμον ἔχον τὴν ἀρχὴν αὐτοῦ εἰς τοὺς πρώτους χρόνους τῆς εἰς τὸν χριστιανισμὸν προσελεύσεως: Ἡμέρας τινὰς πρὸ τῶν Χριστουγέννων αἱ γυναῖκες πενήθηρον μεταβαίνουσιν εἰς τὸν ναόν, φέρουσι δὲ τὸ πένθος καὶ κατ' αὐτὴν τὴν ἡμέραν τῆς ἑορτῆς, καὶ μόνον τὴν ἐπομένην ἐνδύονται ποικιλόχρωμα φορέματα. Ἐὶς πένθος αὐτὸ σημαίνει ὅτι αἱ πρὸ τῆς γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ ἡμέραι εἶνε ἡμέραι μετανοίας, καὶ αὐτὴν δὲ τὴν ἡμέ-

ραν τῶν Χριστουγέννων πενήθηρον εἶνε τὴν ναὸν, διότι δὲν ἔχει ἀκόμη ἐπισημῶς ἐξαγγελθῆ ἀπὸ τῶν χειλέων τοῦ ἱερέως τὸ χαρμόσυνον ἄγγελμα τῆς γεννήσεως τοῦ Σωτήρος.

Ἐνῶ ἐν Εὐρώπῃ ὁ χειμὼν εἶνε θριμύτατος φέτος, καιρὸς ἠπιώτατος ἐπιματαί ἐν τῇ Βορείῳ Ἀμερικῇ. Οὔτε χιὼν οὔτε πάχος ἐκεῖ αἱ λίμναι αἱ ὀποῖαι ἄλλοτε ἐπάγωνον ἀπὸ τὸν νοεμβρίον, εἶνε τώρα πλευσταί. Ἐν δὲ τῇ πολιτείᾳ τῆς Ἰδίας τὰ φυτὰ ἀνοθοῦσι καὶ τὰ δένδρα σχάζουσι.

Ἡ γορῶσθη ἐσχάτως ἀπὸ τοῦ Συλλόγου τῶν θαυμαστῶν τοῦ Βεετόθεν τὸ τελευταῖον κλειδακρύβαλον τὸ ὅποιον μετεχειρίσθη ὁ μέγας μουσικὸς ποιητὴ ἀποθάνη. Ἐὶς ὄργανον εἶχε κατασκευασθῆ κατὰ παραγγελίαν ἠχηρότατον, καὶ ὅσον ὡς γνωστὸν ὁ Βεετόθεν εἶχε κωφοθῆ κατὰ τὰ τελευταῖα τοῦ βίου του ἔτη.

Μετ' ἐξέχου ἐπιτυχίας παρεστάθησαν ἐν τῷ θεάτρῳ τῆς Σιάλλας τοῦ Μιλάνου οἱ Πραψωδοὶ τῆς Νυρεμβέργης, ἐν ἐκ τῶν ἀριστουργημάτων τοῦ Βάγνερ.

Ἐν Στρατφόρδῃ τῇ γενεθλίῳ πόλει τοῦ Σαυκσπίου εἶχεν ἰδρυθῆ νέον θεάτρον δυνάμενον νὰ περιλάβῃ 1000 θεατὰς καὶ τοῦ ὅποιου τὰ ἐγκαίμα ἐπρόκειτο νὰ τελεσθῶσι τὴν δευτέραν ἡμέραν τῶν Χριστουγέννων. Ἀλλ' αἰφνιδία θύελλα ἐκρήμινεν αὐτὸ ὀλίγας ἡμέρας πρότερον, χωρὶς εὐτυχῶς νὰ πάθῃ κανεὶς ἄνθρωπος ἐκ τῆς καταστροφῆς.

ΕΛΩ Κ' ΕΚΕΙ

Διαλεκτικὴ τῶν παιδίων.

Ἡ μικρὰ Διλή διδάσκει τὸν ἐξαδέλφον τῆς Μιμῆ-κον πῶς πρέπει νὰ φέρεται εἰς τὸν κόσμον:

— Ὅταν χωρὶς νὰ θέλῃς πειράξῃς κανένα πρέπει νὰ του λές: Μὲ συγχωρεῖτε.

— Καλὰ! μὰ ὅταν ἄλλος μὲ πειράξῃ τί πρέπει νὰ πῶ;

— Δὲν ξέρω...

— Ἐγὼ ὁμῶς ξέρω! τοῦ λέω: Μὴ μὲ σκοτίζῃς!

—

Ἐπαρκὲς ἐξασφάλισις.

Κυρία. Κάνεις πολὺ ἀσχημα, Κατερίνα, νὰ μπάζῃς μέσ' εἰς τὴν κουζίνα αὐτὸν τὸν σκαθάτον.

Ἐπιτήρητρια. Μείνετε ἡσυχῇ, κυρία, ἅμα μπαίνει ξεζώνεται πάντα τὸ σκαθὶ του.

ΔΙΟΡΘΩΤΑ

Εἰς τὸ ἐν τῷ παρελθόντι φύλλῳ δημοσιευθὲν ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἐπιτομὴ καὶ βουλαὶ τῆς Ἑλλάδος» ἄρθρον, ἐκ παραδρομῆς ἀναφέρεται ὅτι τὸ ὑπὸ τὸν Ι. Κολοκοτρώνην τελευταῖον τοῦ «Ὀθωνος Ἐπιτομῆς» ἐπεκλήθη «Ἐπιτομὴ τοῦ αἵματος», ἐν ᾧ οὕτως ἀνομάσθη τὸ πρὸ αὐτοῦ ὑπὸ τὸν Ἀθ. Μισοῦλην. Ἐπίσης εἰς τὸ αὐτὸ ἄρθρον παρεσιφέρθησαν καὶ τὰ ἐξῆς παραράματα: Σελ. 418 στήλη α' στ. 36 ἀντὶ «βουλευτῶν» ἀνάγνωθι «Ἐπιτομῶν». Σελ. 419 στήλη α' στ. 11 ἀντὶ 1879 ἀνάγνωθι 1886· σελ. 14 ἀντὶ 1848 ἀνάγνωθι 1878· σελ. 43 ἀντὶ «Ἀνδρ. Μαυροκορδάτος» ἀνάγνωθι «Ἀλέξανδρος Μαυροκορδάτος». Στ.